

P.6.
Elleu super

avant...!

figueres 15 juny 1932 - n.º 20

periòdic d'esquerra

redacció: rambla

espectadors i visionaris

No fa molt temps que un ministre de la República, en un treball de meditació i estudi de les causes que dificultaven la bona marxa del nou règim, seleccionà els ciutadans de les terres ibèriques en tres formes: una, la més important numèricament, la componen els espectadors o sigui els que fan els possibles de situar-se al marge de tota lluita política, l'altra, els que defensen el règim, i la tercera, els visionaris o idealistes que tractant les coses des d'un punt de vista ètnicament espiritual gairebé obliden que toquen de peus a terra.

Naturalment que per governar no n'hi ha prou en comptar amb la capacitat individual, tot i disfrutant de la màxima potencialitat humanament possible, ni amb l'ajut dels partidaris més adictes, cal captar-se les simpaties de l'opinió. Quan aquesta opinió no és favorable i es vol fer prevaldre el voler propi, aleshores cal recórrer a valer-se de la força en què compta l'Estat i els seus mandataris anònims; els medis materials de defensa d'ordre públic, la premsa, la borsa, el «chantage», i d'altres ressorts disponibles.

Això, naturalment, equival a una davallada prematura perquè, el que pensa reservar-se les espalles amb la raó de la força, quan menys ho pensa queda eclipsat per la raó integral.

El camí, més ferm i durador, per obtenir un estat de consciència favorable a l'obra dels governants, seria propulsar aquells ciutadans constituïts en espectadors i considerats en majoria, interessar-los per la cosa pública.

Per això, fóra necessari desenrotllar un treball titànic i desinteressat d'educació ciutadana, que equivaldria a una enorme formació espiritual del país. Però això no interessa, perquè suposa una maduresa política que aniria aldesmembrament de l'existent en l'actualitat i per tant a l'anorreament de l'hegemonia que disfruten els homes que es consideren els déus de la República.

No essent possible recollir a profit propi les activitats que podria desenrotllar l'espectador ciutadà un cop iniciat a la lluita, convé més conservar-lo a l'errònia posició d'indiferència, ja que segueix essent consciència humana disposada a servir d'alçaprem per a tota classe de maniobres polítiques, fàcilment d'obtenir amb una mica de reclam o donant qualsevol nota sensacional.

Al costat d'aquesta lluita insignificant, n'hi ha una altra de més difícil, més aferissada. En aquesta lluita pot haver-hi que els vençuts d'avui siguin els vencedors demà o viceversa, però el que no pot haver-hi, almenys per ara, és sol·lució final.

Els que la sostenen, són el neguit de tots els governants, obligant-los a una situació d'interinitat constant.

L'acció dels visionaris, dels idealistes, és immensa; enamorats de la Vida desconeixen claudicacions i temences, no temen ni de la mort perquè per ells és una absència més o menys llarga per després tornar a lluitar amb més braó i amb més coratge.

Aquesta mena d'éssers indomables i de força atractiva immensa, que penetren en tots els esperits oberts, constitueixen un perill gran als governants, exposant les seves idealitats a contrast amb la fórmula pròpia que preconitzen ells per una millor convivència entre els homes.

Finalment si els governants no es decideixen a trobar el sistema que els Drets de l'Home i els drets constitucionals que tenien d'haver-se adquirit en acabar l'aprovació de la Constitució de la República no siguin lletra morta i amb ells que no segueixi essent un mite la llibertat de pensament, els espectadors de la política seguiran amb la seva posició d'indiferència, i els visionaris o idealistes, malgrat totes les fantasies, persecucions, empresonaments i vexacions seguiran la missió que els ha encomanat la mare Natura.

J. V. CAMPS

full quinzenal

miracle o crim?...

La Veu de l'Empordà, recull una nota, de El Pueblo, de Jaén, que es indignant.

En el poble de Valdepeñas «provincia» de Jaén, va aparèixer penjat d'un arbre un nen de 14 anys.

Amb aquest motiu, els catòlics d'aquell poble han tingut ocasió d'escampar als quatre vents, un nou miracle.

No es tracta pas, d'una sucursal de la Verge d'Ezquioga, es quelcom inèdit.

El nen penjat, segons diuen ells, era el que havia arrossegat pel poble el cap d'una venerada figura de guix, i per això, Déu que té un bastó... (tenim la seguretat que si tornés a la terra, el senyor Casares Quiroga, el faria guarda d'assalt), el va castigar d'aital forma.

No sabem si la justícia ha pres part en aquest assumpte, però caldria que hi intervingués.

Aquests fanàtics que es diuen catòlics, són capaços, no de penjar un infant de 14 anys, sinó de penjar a tots els que no pensem com ells.

I això no ho trobaran pas escrit en les doctrines de Crist.

Ells, després de cometre un mal fet, es piquen una estoneta el pit, i ja queden absolts.

Ja seria hora que en el nostre país, dirigit per un govern laic, es castigues, inexorablement, als que atempten contra el lliure pensar.

Aquesta nota que recollia La Veu de l'Empordà, és una bufetada pels ciutadans que no hem deixat embrutir els nostres sentits per la religió.

El temps dels miracles ja ha passat a la història, i no es lògic que es carregui a Déu, una falta que solament pot cometre un fanàtic de carn i ossos.

Per nosaltres el fet de Valdepeñas és un assassinat premeditat, puix un infant de 14 anys veu la vida amb massa optimisme per pensar en suïcidar-se.

La justícia té l'obligació d'aclarir aquest afros fet.

MARIUS SUIRAM.